

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้การวิเคราะห์ข้อมูลจากผลการทดลอง และการแปลความหมายของผลการทดลองเป็นที่เข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยจึงใช้สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

$\bar{X}$ แทน คะแนนเฉลี่ย

SD แทน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

df แทน ระดับชั้นของความเป็นอิสระ

N แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

F แทน ค่าสถิติที่ใช้มีค่าแจกแจงแบบ F (F -Distribution)

SS แทน ผลบวกของคะแนนเบี่ยงเบนยกกำลังสอง

MS แทน ค่าความแปรปรวน

I แทน ระยะเวลาของการทดลอง

G แทน วิธีการให้คำปรึกษา

$I \times G$ แทน ปฏิสัมพันธ์ระหว่าง วิธีการให้คำปรึกษา กับระยะเวลาของการทดลอง

R แทน ลำดับชั้นการอยู่ห่างจากกันของค่าเฉลี่ย

$*$ แทน คำนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

q แทน ค่าวิกฤตของตารางพิสัยสตีเวนสันท์

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยแบ่งเป็น 4 ตอน ตามลำดับขั้นตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูล คะแนนเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนภาวะซึมเศร้าใน ระยะก่อนทดลอง ระยะหลังทดลอง และระยะติดตามผล ของผู้ติดเชื้อเอชไอวีในกลุ่มที่ได้รับการ ให้คำปรึกษากลุ่มโดยใช้ศิลปบำบัดร่วมกับทฤษฎีเกสตัลท์ และกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาวิธี ปกติ

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้า ระหว่างวิธีการ ให้คำปรึกษากลุ่มโดยใช้ศิลปบำบัดร่วมกับทฤษฎีเกสตัลท์ กับระยะเวลาของการทดลอง

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าของผู้ติดเชื้อเอชไอวีระหว่างกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มโดยใช้ศิลปบำบัดร่วมกับทฤษฎีเกสตัลท์ กับกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาวิธีปกติ ในระยะก่อนทดลอง ระยะหลังทดลอง และระยะติดตามผล

ตอนที่ 4 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าเป็นรายคู่ ของผู้ติดเชื้อเอชไอวี ระยะก่อนทดลอง ระยะหลังทดลอง และระยะติดตามผล ในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มโดยใช้ศิลปบำบัดร่วมกับทฤษฎีเกสตัลท์

ตอนที่ 5 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าเป็นรายคู่ ของผู้ติดเชื้อเอชไอวี ระยะก่อนทดลอง ระยะหลังทดลอง และระยะติดตามผล ในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาโดยวิธีปกติ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ข้อมูลคะแนนเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนภาวะซึมเศร้าใน ระยะก่อนทดลอง ระยะหลังทดลอง และระยะติดตามผล ของผู้ติดเชื้อเอชไอวีในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มโดยใช้ศิลปบำบัดร่วมกับทฤษฎีเกสตัลท์ และกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาวิธีปกติ

ตารางที่ 3 คะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าในระยะก่อนทดลอง ระยะหลังทดลอง และระยะติดตามผลของผู้ติดเชื้อเอชไอวีในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มโดยใช้ศิลปบำบัดร่วมกับทฤษฎีเกสตัลท์ และกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาวิธีปกติ

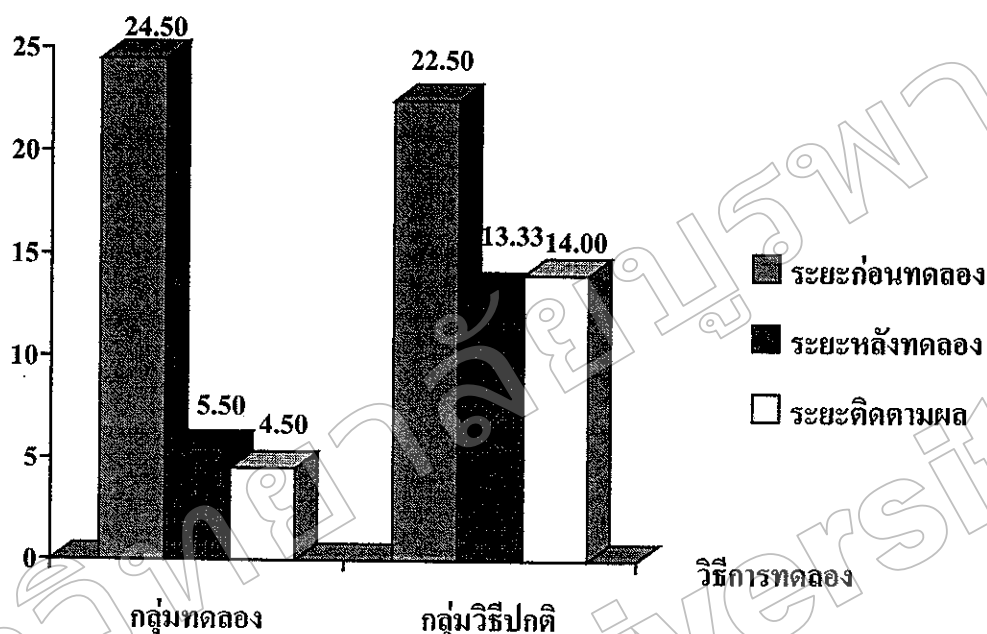
คนที่	กลุ่มทดลอง			คนที่	กลุ่มที่ได้รับวิธีปกติ		
	ระยะก่อน	ระยะหลัง	ระยะ		ระยะก่อน	ระยะหลัง	ระยะ
	ทดลอง	ทดลอง	ติดตามผล		ทดลอง	ทดลอง	ติดตามผล
1	26	0	0	1	21	12	15
2	23	7	9	2	25	9	10
3	28	12	8	3	30	20	19
4	20	1	0	4	20	12	14
5	29	10	9	5	21	15	14
6	21	3	1	6	18	12	12
รวม	147	33	27	รวม	135	80	84
$\bar{X}$	24.50	5.50	4.50	$\bar{X}$	22.50	13.33	14.00
SD	3.73	4.93	4.59	SD	4.32	3.78	3.03

จากตารางที่ 3 พบว่าผู้ติดเชื้อเอชไอวีในกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มโดยใช้ศิลปบำบัดร่วมกับทฤษฎีเกสตัลท์ มีคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าในระยะก่อนทดลอง ระยะหลังทดลอง และระยะติดตามผล เป็น 24.50 , 5.50 ,และ 4.50 ตามลำดับ และค่าเบี่ยงเบนเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 3.73 , 4.93 และ 4.59 ตามลำดับ

ส่วนผู้ติดเชื้อเอชไอวีในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาวิธีปกติ มีคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าในระยะก่อนทดลอง ระยะหลังทดลอง และระยะติดตามผล เป็น 22.50, 13.30, และ 14.00 ตามลำดับ และค่าเบี่ยงเบนเบี่ยงเบนมาตรฐานเป็น 4.32 , 3.78 , และ 3.03 ตามลำดับ

จากข้อมูลข้างต้น สามารถแสดงการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยในระยะต่าง ๆ ของการทดลอง ได้ดังภาพที่ 5

คะแนนเฉลี่ย
ภาวะซึมเศร้า

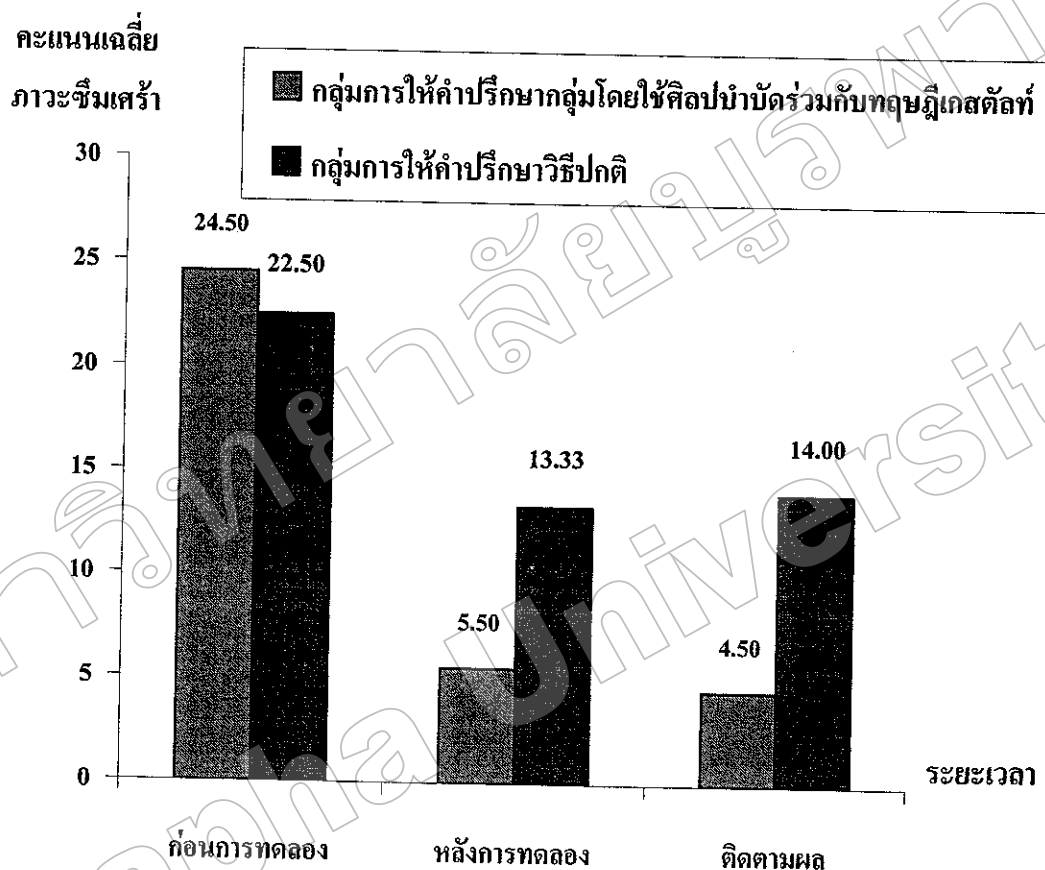

ภาพที่ 5 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าของผู้ติดเชื้อเอชไอวี ระหว่างกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มโดยใช้ศิลปบำบัดร่วมกับทฤษฎีเกสตัลท์ และกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาวิธีปกติใน ระยะก่อนทดลอง ระยะหลังทดลอง และระยะติดตามผล

จากภาพที่ 5 พบว่าผู้ติดเชื้อเอชไอวีในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มโดยใช้ศิลปบำบัดร่วมกับทฤษฎีเกสตัลท์ มีคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าในระยะก่อนการทดลองเป็น 24.50 ระยะหลังการทดลอง เป็น 5.50 และระยะติดตามผล 4.50 ซึ่งพบว่าระยะหลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าระยะก่อนการทดลอง และระยะติดตามผลมีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าก่อนการทดลองและมีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าระยะหลังการทดลอง

ส่วนผู้ติดเชื้อเอชไอวีในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาวิธีปกติ มีคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าในระยะก่อนการทดลอง เป็น 22.50 ระยะหลังการทดลอง เป็น 13.30 และระยะติดตามผล 14.00 ซึ่งพบว่าระยะหลังการทดลองมีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าระยะก่อนการทดลอง และระยะติดตามผลมีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าก่อนการทดลอง

และเมื่อเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้า ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษา
กลุ่มโดยใช้ศิลปบำบัดร่วมกับทฤษฎีเกสตัลท์ และกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาวิธีปกติตามระยะ
เวลาต่าง ๆ ของการทดลองแล้ว แสดงผลดังภาพที่ 6

ภาพที่ 6 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าในระยะเวลาต่าง ๆ ของการทดลอง ในผู้ติดเชื้อ
เอชไอวี ในกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มโดยใช้ศิลปบำบัดร่วมกับทฤษฎี
เกสตัลท์ และ กลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาวิธีปกติ

จากภาพที่ 6 พบว่า ระยะก่อนการทดลอง ผู้ติดเชื้อเอชไอวีในกลุ่มที่ได้รับการให้คำ
ปรึกษากลุ่มโดยใช้ศิลปบำบัดร่วมกับทฤษฎีเกสตัลท์ มีคะแนนเฉลี่ยเป็น 24.50 และกลุ่มที่รับการ
ให้คำปรึกษาวิธีปกติ มีคะแนนเฉลี่ยเป็น 22.50 ซึ่งมีสัดส่วนใกล้เคียงกัน กล่าวคือ กลุ่มที่ได้รับการ
ให้คำปรึกษากลุ่มโดยใช้ศิลปบำบัดร่วมกับทฤษฎีเกสตัลท์มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มที่ได้รับการให้
คำปรึกษาวิธีปกติเพียง 2.00

ส่วนในระยะหลังการทดลอง พบว่าผู้ติดเชื้อเอชไอวีในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษา

กลุ่มโดยใช้ศิลปบำบัดร่วมกับทฤษฎีเกสตัลท์ มีคะแนนเฉลี่ยเป็น 5.50 และกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาวิธีปกติ มีคะแนนเฉลี่ยเป็น 13.33 โดยกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มโดยใช้ศิลปบำบัดร่วมกับทฤษฎีเกสตัลท์ มีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่ากลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาวิธีปกติ 7.83 และในระยะติดตามผล พบว่า ผู้คิดเชื้อเอชไอวีในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มโดยใช้ศิลปบำบัดร่วมกับทฤษฎีเกสตัลท์ มีคะแนนเฉลี่ยเป็น 4.50 และกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาวิธีปกติมีคะแนนเฉลี่ยเป็น 14.00 โดยกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มโดยใช้ศิลปบำบัดร่วมกับทฤษฎีเกสตัลท์ มีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่ากลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาวิธีปกติ 9.50

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้า ระหว่างวิธีการให้คำปรึกษา กับระยะเวลาของการทดลอง

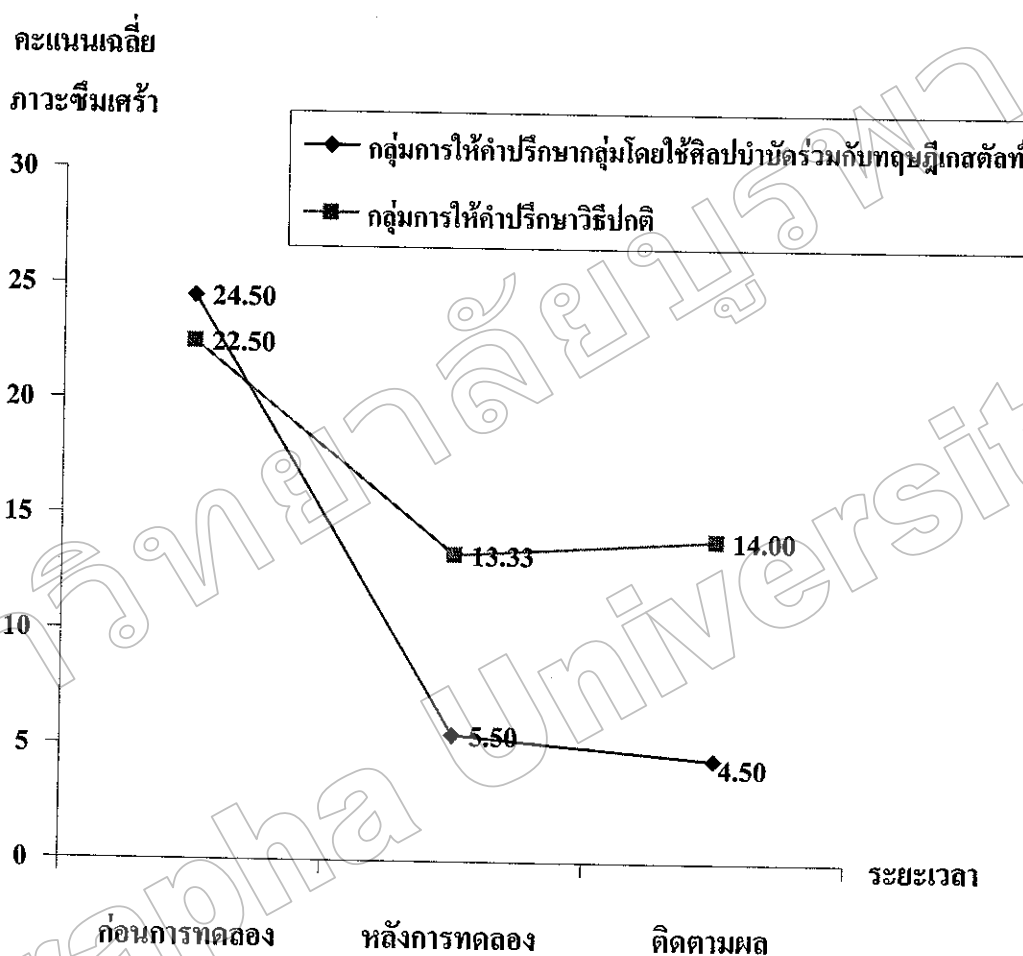
ตารางที่ 4 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้า ระหว่างวิธีการให้คำปรึกษากับระยะเวลาของการทดลอง

Source of Variation	df	SS	MS	F	p
Between Subjects	11	638.56			
Group (G)	1	235.11	235.11	5.83 *	.036
SS w/in Groups	10	403.44	40.34		
Within Subjects	24	1941.33			
Intervals	2	1605.72	802.86	154.56 *	.000
I x G	2	231.72	115.86	22.30 *	.000
I x SS w/in Groups	20	103.89	5.19		
Total	35	2579.89			

* $p < .05$

จากตารางที่ 4 พบว่า มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการให้คำปรึกษา กับระยะเวลาย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้า ระหว่างระยะก่อนทดลอง ระยะหลังทดลอง และระยะติดตามผล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าของผู้คิดเชื้อเอชไอวีในกลุ่มที่ได้รับวิธีการให้คำปรึกษากลุ่มโดยใช้ศิลปบำบัดร่วมกับทฤษฎีเกสตัลท์ และกลุ่มที่ได้รับคำปรึกษาโดยวิธีปกติ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการที่วิธีการให้คำปรึกษาและระยะเวลาที่มีปฏิสัมพันธ์ ผู้วิจัยเสนอรูปแบบของปฏิสัมพันธ์ในรูปแบบกราฟ ผลปรากฏดังภาพที่ 6

ภาพที่ 7 การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการให้คำปรึกษา กับระยะเวลาการทดลอง

จากภาพที่ 7 พบว่า ในระยะก่อนการทดลอง ผู้คิดเชื้อเอชไอวีในกลุ่มที่ได้รับวิธีการให้คำปรึกษากลุ่มโดยใช้ศิลปบำบัดร่วมกับทฤษฎีเกสตัลท์ และกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาวิธีปกติ มีคะแนนเฉลี่ยใกล้เคียงกัน แต่ในระยะหลังทดลอง และระยะติดตามผล มีการเปลี่ยนแปลงของคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้า กล่าวคือ ในระยะหลังทดลอง ผู้คิดเชื้อเอชไอวีในกลุ่มที่ได้รับวิธีการให้คำปรึกษากลุ่มโดยใช้ศิลปบำบัดร่วมกับทฤษฎีเกสตัลท์ มีคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้า ต่ำกว่ากลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาวิธีปกติ และในระยะติดตามผล ผู้คิดเชื้อเอชไอวีในที่ได้รับวิธีการให้

คำปรึกษากลุ่มโดยใช้ศิลปะบำบัดร่วมกับทฤษฎีเกสตัลท์มีคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าต่ำกว่ากลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาวิธีปกติเช่นกัน แสดงว่าวิธีการให้คำปรึกษา กับระยะเวลาของการทดลอง ส่งผลต่อภาวะซึมเศร้าร่วมกัน ดังนั้น จึงพบว่ามีปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการให้คำปรึกษา กับระยะเวลาของการทดลอง

ตอนที่ 3 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าของผู้ติดเชื้อเอชไอวีระหว่างกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มโดยใช้ศิลปะบำบัดร่วมกับทฤษฎีเกสตัลท์ กับกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาวิธีปกติ ในระยะก่อนทดลอง ระยะหลังทดลอง และระยะติดตามผล

ตารางที่ 5 ผลการทดสอบผลย่อยของวิธีการให้คำปรึกษาในระยะก่อนทดลอง

Source of Variation	<i>df</i>	<i>SS</i>	<i>MS</i>	<i>F</i>
Between Groups	1	12	12	1.71
Within Groups	30	507.33	16.91	

Adjusted *df* according to Howell (1997, p. 170). $f = 15.31$

$$F_{.05}(1,15) = 4.54$$

จากตารางที่ 5 พบว่า ในระยะก่อนการทดลอง คะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าของผู้ติดเชื้อเอชไอวีในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มโดยใช้ศิลปะบำบัดร่วมกับทฤษฎีเกสตัลท์ และกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาวิธีปกติ แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตารางที่ 6 ผลการทดสอบผลย่อยของวิธีการให้คำปรึกษาในระยะหลังทดลอง

Source of Variation	<i>df</i>	<i>SS</i>	<i>MS</i>	<i>F</i>
Between Groups	1	184.08	184.08	10.89*
Within Groups	30	507.33	16.91	

Adjusted *df* according to Howell (1997, p. 170). $f = 15.31$

$$F_{.05}(1,15) = 4.54$$

จากตารางที่ 6 พบว่า ในระยะหลังทดลอง คะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าของผู้ติดเชื้อเอชไอวีในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มโดยใช้ศิลปบำบัดร่วมกับทฤษฎีเกสตัลท์ และกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาวิธีปกติ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

ตารางที่ 7 ผลการทดสอบผลย่อยของวิธีการให้คำปรึกษาในระยะติดตามผล

Source of Variation	<i>df</i>	<i>SS</i>	<i>MS</i>	<i>F</i>
Between Groups	1	270.75	270.75	16.01*
Within Groups	30	507.33	16.91	

Adjusted *df* according to Howell (1997, p. 170). $f = 15.31$

$F_{.05}(1,15) = 4.54$

จากตารางที่ 7 พบว่า ในระยะติดตาม คะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าของผู้ติดเชื้อเอชไอวีในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มโดยใช้ศิลปบำบัดร่วมกับทฤษฎีเกสตัลท์ และกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาวิธีปกติ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

แสดงว่าการให้คำปรึกษากลุ่มโดยใช้ศิลปบำบัดร่วมกับทฤษฎีเกสตัลท์ ส่งผลให้ผู้ติดเชื้อเอชไอวี มีคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้ามักต่ำกว่ากลุ่มที่ได้รับวิธีปกติ

ตอนที่ 4 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้า ของผู้ติดเชื้อเอชไอวี ระยะก่อนทดลอง ระยะหลังทดลอง และระยะติดตามผล ในกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มโดยใช้ศิลปบำบัดร่วมกับทฤษฎีเกสตัลท์

ตารางที่ 8 ผลการทดสอบผลย่อยของระยะเวลา ของผู้ติดเชื้อเอชไอวีในกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มโดยใช้ศิลปบำบัดร่วมกับทฤษฎีเกสตัลท์

Source of Variation	df	SS	MS	F	P
Between Subjects	5	243.17			
Interval	2	1524	762	142.88*	.000
Error	10	53.33	5.33		
Total	17	1820.5			

* $p < .05$

จากตารางที่ 8 พบว่า คะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าของผู้ติดเชื้อเอชไอวี ในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มโดยใช้ศิลปบำบัดร่วมกับทฤษฎีเกสตัลท์ ในระยะก่อนทดลอง ระยะหลังทดลอง และระยะติดตามผล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

เพื่อให้ทราบว่าระยะใดได้ผลต่างกัน จึงเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้า เป็นรายคู่ด้วยวิธีทดสอบแบบนิวแมน – คูลส์ (Newman – Keuls Method) ดังตารางที่ 9

ตารางที่ 9 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าเป็นรายคู่ ของผู้ติดเชื้อเอชไอวีในกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มโดยใช้ศิลปบำบัดร่วมกับทฤษฎีเกสตัลท์ ในระยะก่อนทดลอง ระยะหลังทดลอง และระยะติดตามผล

	ระยะติดตามผล	ระยะหลังทดลอง	ระยะก่อนทดลอง
$\bar{X}$	4.50	5.50	24.50
4.50		1	20*
5.50			19*
24.50			
r		2	3
$q_{.95}(r,10)$		3.15	3.88
$q_{.95}(r,10) \sqrt{\frac{MS_{error}}{n}}$		2.97	3.66

* $p < .05$

จากตารางที่ 9 พบว่าผู้ติดเชื้อเอชไอวีในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษากลุ่มโดยใช้ศิลปบำบัดร่วมกับทฤษฎีเกสตัลท์ มีคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้า ในระยะหลังทดลองต่ำกว่าระยะก่อนทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 คะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้า ในระยะติดตามผลต่ำกว่าระยะก่อนทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 และคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าในระยะติดตามผล ต่ำกว่า หลังทดลองอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

แสดงว่า วิธีการให้คำปรึกษากลุ่มโดยใช้ศิลปบำบัดร่วมกับทฤษฎีเกสตัลท์ ส่งผลให้ผู้ติดเชื้อเอชไอวี มีคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าในระยะหลังทดลอง และระยะติดตามผล ต่ำกว่าระยะก่อนทดลอง ส่วน ระยะติดตามผลกับระยะหลังการทดลอง มีคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าไม่แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ตอนที่ 5 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าเป็นรายคู่ ของผู้ติดเชื้อเอชไอวี ระยะก่อนทดลอง ระยะหลังทดลอง และระยะติดตามผล ในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาโดยวิธีปกติ

ตารางที่ 10 ผลการทดสอบผลย่อย ของระยะเวลา การทดลองในกลุ่มควบคุม

Source of Variation	df	SS	MS	F	p
Between Subjects	5	160.28			
Interval	2	313.44	156.72	31 *	.000
Error	10	50.56	5.05		
Total	17	524.28			

* $p < .05$

จากตารางที่ 10 พบว่า คะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าของผู้ติดเชื้อเอชไอวีในกลุ่มควบคุมที่ได้รับการปรึกษาวิธีปกติในระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

ตารางที่ 11 ผลการเปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าเป็นรายคู่ ของผู้ติดเชื้อเอชไอวีในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาวิธีปกติในระยะก่อนทดลอง ระยะหลังทดลอง และระยะติดตามผล

	ระยะหลังทดลอง	ระยะติดตามผล	ระยะก่อนทดลอง
$\bar{X}$	13.33	14.00	22.50
13.33		0.67	9.17*
14.00			8.50*
22.50			
r		2	3
$q_{.95}(r,10)$		3.15	3.88
$q_{.95}(r,10) \sqrt{\frac{MS_{error}}{n}}$		2.97	3.66
* $p < .05$			

จากตารางที่ 11 พบว่าผู้ติดเชื้อเอชไอวีในกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาวิธีปกติ มีคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้า ในระยะหลังทดลองต่ำกว่าระยะก่อนทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 คะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้า ในระยะติดตามผลต่ำกว่าระยะก่อนทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 และคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าในระยะติดตามผล ต่ำกว่า หลังทดลอง อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

แสดงว่า วิธีการให้คำปรึกษาวิธีปกติ ส่งผลให้ผู้ติดเชื้อเอชไอวี มีคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าในระยะหลังทดลอง และระยะติดตามผล ต่ำกว่าระยะก่อนทดลอง ส่วน ระยะติดตามผล กับระยะหลังการทดลอง มีคะแนนเฉลี่ยภาวะซึมเศร้าไม่แตกต่างกัน